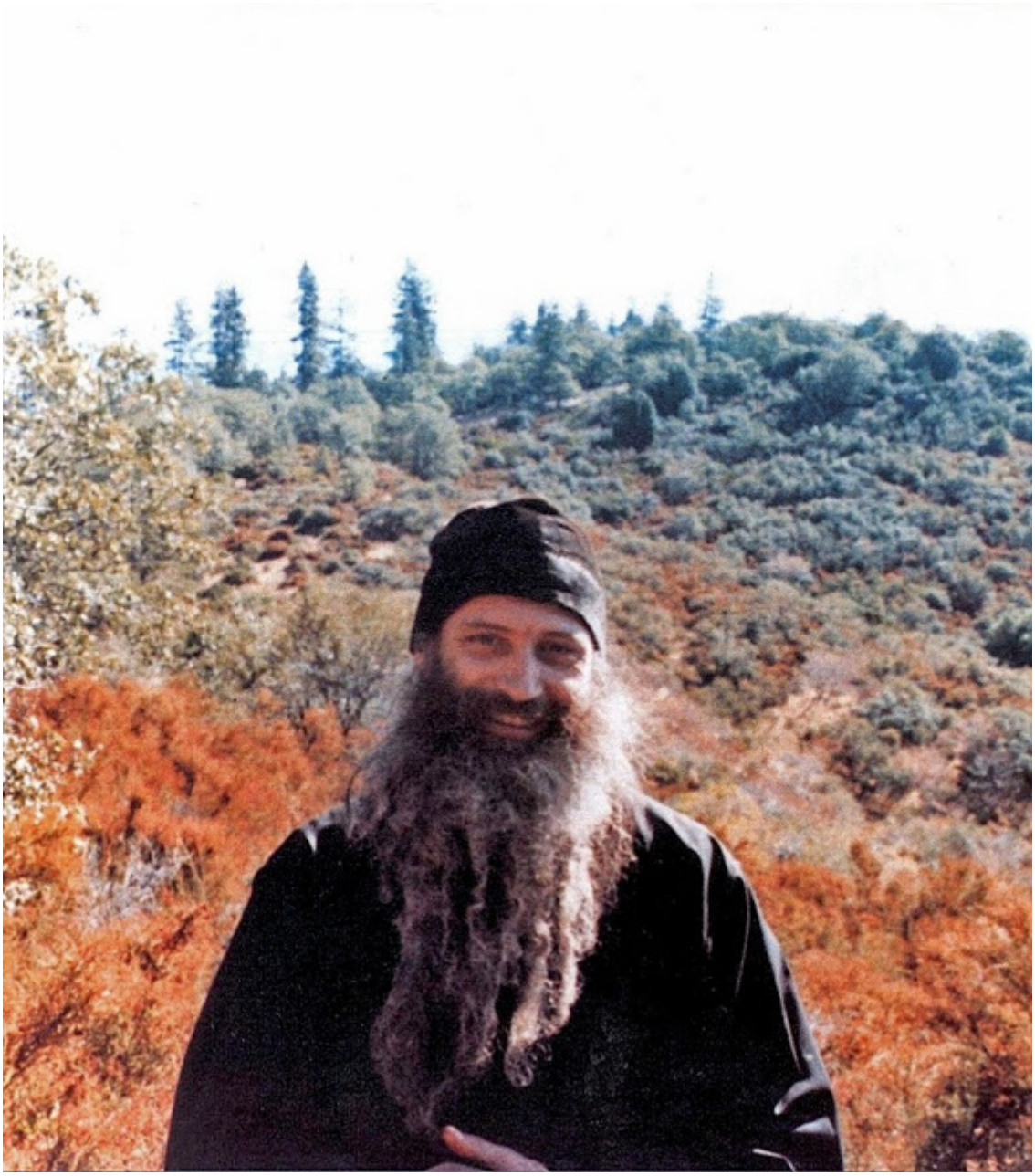
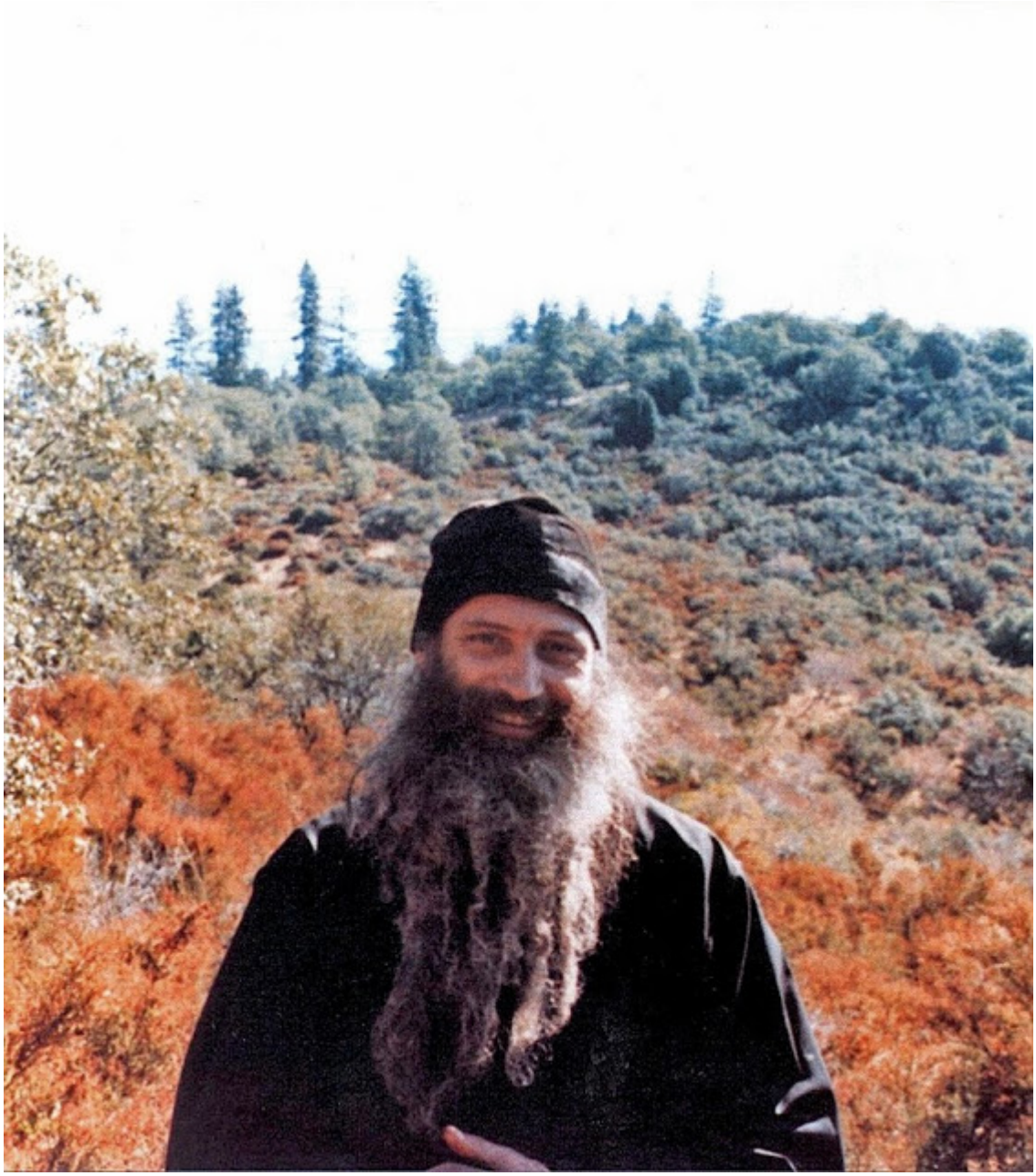
29 Σεπτεμβρίου 2015

Τρίτο ουρανό (π. Σεραφείμ Ρόουζ)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες

Κάποτε, κατά τη διάρκεια ενός φοβερού χειμώνα όταν ο άγιος Ανδρέας κειτόταν παγωμένος σε κάποιο δρόμο της πόλης, κοντεύοντας να πεθάνει, ένιωσε ξαφνικά μία θέρμη μέσα του και είδε ένα εκθαμβωτικό νέο με πρόσωπο που έλαμπε σαν τον ήλιο, ο οποίος τον οδήγησε στον παράδεισο και στον τρίτο ουρανό.

«Με τη θέληση του Θεού βυθίστηκα για δυό εβδομάδες σε ένα τερπνό όραμα... είδα ότι βρισκόμουν μέσα σε ένα θαυμάσιο και μεγαλοπρεπή παράδεισο... Ο νούς και η καρδιά μου είχαν συγκλονιστεί από την ανείπωτη ομορφιά του θεϊκού παραδείσου, και ένιωθα μιά γλυκιά απόλαυση περπατώντας μέσα σε αυτόν.

Υπήρχαν πολλοί κήποι, γεμάτοι με ψηλά δένδρα, τα κλαδιά τους ανέδιδαν μία υπέροχη ευωδία και τα μάτια μου αγαλλίαζαν βλέποντας τις άκρες τους να λικνίζονται... Κανένα δένδρο στη γή δεν είναι τόσο όμορφο όσο αυτά τα δένδρα. Στους κήπους υπήρχαν επίσης αμέτρητα πουλιά με φτερά χρυσά, χιονάτα ή πολύχρωμα. Κάθονταν πάνω στα κλαδιά των δένδρων του παραδείσου, και το μαγευτικό τους κελάηδημα με είχε συνεπάρει. Μπροστά μου περπατούσε ένας νέος, με πρόσωπο λαμπρό σαν τον ήλιο και ντυμένος με μανδύα πορφυρό... Ακολουθώντας τον είδα ένα μεγάλο, υπέροχο Σταυρό, σαν φωτεινή νεφέλη, που γύρω του στέκονταν μελωδιστές με μάτια που άστραφταν σαν πύρινες ακτίνες, που έψαλλαν θεσπέσιους ύμνους, δοξάζοντας τον Σταυρωθέντα Κύριο. Ο νέος που με οδηγούσε, περνώντας μπροστά από τον Σταυρό, τον ασπάσθηκε και μου ένευσε να τον ασπασθώ κι εγώ... Καθώς τον ασπαζόμουν πλημμύρισα από άφατη πνευματική γλυκύτητα και μία ευωδία που όμοιά της ούτε στον παράδεισο δεν είχα οσφρανθεί. Προσωρώντας μπροστά από τον Σταυρό, κοίταξα κάτω και αντίκρισα άβυσσο θαλάσσης... Τότε ο οδηγός μου, γυρνώντας προς το μέρος μου, μου είπε: «Μη φοβάσαι, χρειάζεται να ανεβούμε ακόμα ψηλότερα» και μου έδωσε το χέρι.

Και τότε βρεθήκαμε αμέσως στο δεύτερο στερέωμα. Εκεί είδα ωραιότατους ανθρώπους σε μία τέτοια ανάπαυση και αγαλλίαση που δεν μπορεί να εκφράσει η ανθρώπινη γλώσσα... Και νά, μετά ανεβήκαμε στο τρίτο στερέωμα, όπου πλήθος ουράνιες δυνάμεις υμνούσαν και δοξολογούσαν τον Θεό. Φτάσαμε σε ένα υπέρλαμπρο παραπέτασμα, μπροστά από το οποίο στέκονταν μεγαλόσωμοι και φοβεροί νέοι, που έμοιαζαν με πύρινες φλόγες. Ο νέος που με οδηγούσε μου είπε: « Όταν σηκωθεί το παραπέτασμα, θα δείς τον Κύριο Ιησού Χριστό. Υποκλίσου βαθιά ενώπιον του θρόνους της δόξης Του». Ακούγοντάς τον, ένιωσα ανείπωτη αγαλλίαση αλλά και τρόμο... Και τότε, ένα πύρινο χέρι σήκωσε το παραπέτασμα, και όπως ο Προφήτης Ησαίας, « Είδον εν οράματι τον Κύριο να κάθεται επάνω εις ένα θρόνον υψηλόν και μετέωρον και είδα ακόμη να είναι γεμάτος από απερίγραπτον δόξαν ο ναός αυτού. Γύρω από τον άνδοξον αυτόν θρόνον ίσταντο τα Σεραφείμ».

Φορούσε μανδύα πορφυρό, το πρόσωπό Του ήταν απίστευτα λαμπρό, και τα μάτια Του με κοίταζαν με αγάπη. Έπεσα και Τον προσκύνησα ενώπιον του ολόλαμπρου και φοβερού θρόνου της δόξας Του. Η χαρά που με κατέκλυσε όταν αντίκρισα το πρόσωπό Του δεν μπορεί να εκφραστεί με λόγια. Ακόμα και τώρα, φέρνοντας στο μυαλό μου εκείνο το όραμα, η ίδια άφατη χαρά με κυριεύει. Τρέμοντας, έμεινα πεσμένος ενώπιόν Του...Τότε, οι στρατιές των αγγέλων άρχισαν να ψάλλουν έναν εξαίσιο, απερίγραπτο ύμνο και τη στιγμή εκείνη, εγώ ο ίδιος, δεν ξέρω πώς, βρέθηκα πάλι να περπατώ μέσα στον παράδεισο».

Όταν ο αγ. Ανδρέας συλλογίστηκε ότι δεν είχε δεί την Παναγία στον ουρανό ένας άγγελος του είπε: « Ευχήθηκες να δείς εδώ τη Βασίλισσα η Οποία είναι λαμπρότερη κι απ’ αυτές τις επουράνιες δυνάμεις; Δεν είναι εδώ, επισκέπτεται τον επίγειο κόσμο που βρίσκεται σε μεγάλα δεινά, για να βοηθήσει τους ανθρώπους και να ανακουφίσει τη θλίψη τους. Θα σου έδειχνα την ουράνια κατοικία Της, τώρα όμως δεν έχουμε χρόνο, αφού πρέπει και πάλι να γυρίσεις στη γή». Εδώ και πάλι επιβεβαιώνεται το ότι οι άγγελοι και οι άγιοι μπορούν να βρίσκονται σε ένα μόνο τόπο κάθε φορά.

Ακόμα και το 19ο αιώνα, ένα παρόμοιο αληθινό όραμα παραδείσου αντίκρισε ο Μεγαλόσχημος Μοναχός Θεόδωρος του Σβίρ, μαθητής του Πρεσβύτερου Παϊσίου του Βελιτσκόφσκυ. Προς το τέλος της ζωής του βίωνε πολύ έντονες εμπειρίες της χάρης του Θεού. Λίγο μετά από μία τέτοια εμπειρία αρρώστησε και επί τρείς ημέρες είχε πέσει σε ένα είδος κώματος: «Όταν περιήλθε σε έκσταση και βρέθηκε έξω από το σώμα του, εμφανίστηκε μπροστά του ένας αόρατος νεανίσκος, τον οποίο ένιωσε και είδε μόνο με την καρδιά του, αυτός τον οδήγησε προς τα αριστερά μέσα από ένα στενό μονοπάτι. Ο ίδιος ο πατέρας Θεόδωρος, όμως κατόπιν διηγήθηκε, είχε την αίσθηση ότι ήταν ήδη νεκρός, και είπε στον εαυτό του: «Έχω πεθάνει. Δεν ξέρω εάν θα σωθώ ή εάν θα αφανιστώ».

«Έχεις σωθεί!» του είπε μία αόρατη φωνή απαντώντας στη σκέψη του. Και ξαφνικά μία δύναμη, σαν ορμητικός ανεμοστρόβιλος τον σήκωσε ψηλά και τον μετέφερε στα δεξιά.

«Γεύσου τη γλυκύτητα των αρραβώνων του παραδείσου την οποία δωρίζω σε όσους Με αγαπούν», ακούστηκε να λέει δυνατά η αόρατη φωνή. Με αυτές τις λέξεις, φάνηκε στον Πατέρα Θεόδωρο ότι ο ίδιος ο Σωτήρας έθεσε τη δεξιά Του παλάμη επάνω στην καρδιά του, και μεταφέρθηκε σε έναν ανείπωτα ευχάριστο τόπο, που ήταν όμως τελείως αόρατος και αδύνατον να περιγραφεί με γήινες λέξεις. Μετά από αυτή την αίσθηση, βίωσε μία άλλη, ακόμα υψηλότερη, και μετά μία Τρίτη, όμως όλες αυτές τις αισθήσεις, όπως είπε ο ίδιος, μπορούσε μόνο με την καρδιά του να τις θυμηθεί, ενώ δεν μπορούσε να τις κατανοήσει με το μυαλό του.

Κατόπιν είδε κάτι σαν ναό, και στο εσωτερικό του, κοντά στην Αγία Τράπεζα, κάτι που έμοιαζε με σκηνή, στην οποία υπήρχαν πέντε ή έξι άνδρες. Μία νοερή φωνή είπε: «Για χάρη αυτών των ανδρών ο θάνατος σου παραμερίζεται. Θα ζήσεις γι’ αυτούς». Και τότε φανερώθηκε μπροστά του το πνευματικό ανάστημα μερικών από τους μαθητές του, και ο Κύριος του δήλωσε τις δοκιμασίες που έμελλαν να ταράξουν τη δύση της ζωής του. Όμως η Θεία φωνή τον διαβεβαίωσε ότι το πλοίο

της ψυχής του δε θα τσακιζόταν από αυτά τα άγρια κύματα, αφού αόρατος οδηγός του θα ήταν ο Χριστός».

Θα μπορούσαμε να αναφέρουμε και άλλες παρόμοιες εμπειρίες από Βίους Αγίων και ασκητών, τις παραλείπουμε όμως αφού και σε αυτές απλώς επαναλαμβάνονται τα χαρακτηριστικά που ήδη περιγράφηκαν εδώ. Ωστόσο, θεωρούμε διδακτική την παράθεση της εμπειρίας ενός σύγχρονου αμαρτωλού στον παράδεισο, ειδικά για λόγους σύγκρισης με τις μεταθανάτιες εμπειρίες της εποχής μας. Ετσι, ο συγγραφές του “Unbelievable for Many” , τη μαρτυρί του οποίου έχουμε παραθέσει αρκετές φορές, αφού διέφυγε από τους δαίμονες των τελωνίων με τη διαμεσολάβηση της Παναγίας, περιγράφει το πώς, συνοδευόμενος ακόμα από τους οδηγούς – αγγέλους του, «κατάλαβα πώς συνεχίζαμε να ανεβαίνουμε ψηλά... σε λίγο είδα πάνω ένα δυνατό φώς: ήταν, όπως μου φάνηκε, σαν το δικό μας ηλιακό φώς αλλά πολύ πιο δυνατό. Ήταν το βασίλειο του φωτός.

» Ναι, είναι πραγματικά ένα βασίλειο με απόλυτη κυριαρχία του φωτός, επειδή το φώς αυτό δε δημιουργεί σκιά», σκεφτόμουν, ή καλύτερα να πούμε αισθανόμουν με έναν ανεξήγητο τρόπο αυτό που ποτέ δεν είχα ξαναδεί. «Αλλά πώς μπορεί να υπάρχει φώς χωρίς σκιά;» παρουσιάστηκε αμέσως στη σκέψη μου η απορία φανερώνοντας πώς σκέφτομαι ακόμα με τα κατηγορήματα του γήινου κόσμου.

» Ξαφνικά εισήλθαμε με μεγάλη ταχύτητα σ’ αυτήν την περιοχή του φωτός που κυριολεκτικά με θάμπωσε. Έκλεισα τα μάτια μου, έβαλα και τα χέρια μου πάνω σ’ αυτά. Όμως αυτό δε με βοήθησε καθόλου επειδή το φώς περνούσε και μέσα από τα χέρια μου. Άλλωστε τι νόημα είχε εδώ μία τέτοια προσπάθεια;
»Αχ, Θεέ μου, τι είναι αυτό το φώς; Αυτό με τυφλώνει. Δε βλέπω τίποτα, σαν στο σκοτάδι, δε βλέπω τίποτα...»
» Αφού σκοτίστηκαν τα μάτια μου μου δημιουργήθηκε περισσότερος φόβος. Ήταν φυσικό βέβαια να φοβάμαι επειδή βρισκόμουν σ’ έναν άγνωστο κόσμο. «Τι με περιμένει;» σκέφτηκα, «Πότε θα βγούμε απ’ αυτό το φώς; Υπάρχει πουθενά τέλος;»

» Όμως συνέβη κάτι που δεν το περίμενα. Μία φωνή μεγαλοπρεπής και αγέρωχη ακούστηκε από πάνω. Με ακλόνητη σταθερότητα και χωρίς θυμό αυτή η φωνή είπε: «Δεν είναι έτοιμος!».
» Και μετά... μετά αμέσως σταμάτησε η πορεία μας προς τα πάνω – και αρχίσαμε γρήγορα να κατεβαίνουμε».

Σε αυτήν την εμπειρία η ιδιότητα του φωτός του παραδείσου περιγράφεται πιο καθαρά: είναι ένα είδος φωτός που δεν μπορεί να το αντέξει κάποιος ο οποίος δεν έχει την κατάλληλη προετοιμασία γι’ αυτό, σε αντίθεση με τους αγίους Σάλβιο και Ανδρέα οι οποίοι υπέμειναν έως τέλους τον αγώνα της εν Χριστώ ζωής.

Πηγή: agapienxristou.blogspot.ca